

הלקחים?

מדברים וכותבים על תחקירים. על לקי חים, על מסקנות, ויישומן כגנהליקבע. הכל נחקר, הכל נבדק, הכל נלמד, ומה שניתן גם מתוקן ומיישם, למען לא לה זור על שגיאות ותקלות. לכאורה הכל שפיר.

אולם אייפאשר שלא לזכור את מיל-חמת-ההתשה. עוד לפני כ-4 שנים היו התנפלויות של חיל-רגלים מיצרי על יחידות שריון ישראליות, שבהן הושמד השריון, נפגעו חיילים וגם נלקחו בשבי. היו בודאי תחקירים. הלקחים והמסקנות נלמדו. לאחר זמן לארבע היה מיקרה דומה בצפון-התעלה (הראשון היה בדורר מה). ושוב אותו הדבר: ח"ר מצרי משר מיד טנקים מיחידות שריון ישראליות, ושוב תחקיר ולקחים ומסקנות. ואחרי זה שוב פעם בגיורה המרכזית, התנפלות של ח"ר מיצרי והשמדת שריון ישראלי. וכך פעם אחר פעם.

הנה, ביום-הכיפורים, לאחר ארבע שנות תחקירים ולקחים ומסקנות, חזרה התופעה בדיוק באותה השיטה, אלא רק שמיספר הטנקים שהושמדו היה רב יותר, וכמוכן כמות הח"ר המיצרי היתה רבה יותר. אולם השיטות שבהן השתמשו היו דומות בדיוק.

כעת נשאלת השאלה: האם ישנם תחקירים? האם ישנם באמת לקחים? האם המסקנות מיושמות? או אולי כל אלו הינן מילים ריקות בשביל קהל האורחים, שאינו יודע ואינו מבין מה הולך בצבא. בנושאים אלה כאחרים.

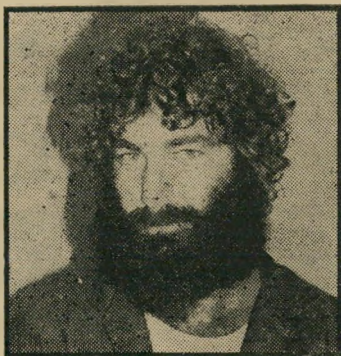
עמי ליבנה, עין-חרוד מאוחד

על פושטינגל

פוליטיים

לאחרונה צצו להם כמה פושטינגל פור ליטיים, החוששים למעצמם, והיודעים כי יכשלו בבחירות הבאות. הם מציעים לנו לדחות את הבחירות ל-חצי שנה או שנה, כשלכך מצרפים הם את התירוץ כי יש לאפשר לצעירים, שהשתתפו בקרב, להביע דעתם.

שיר שבין המילחמות



שימעון עזרם

לאחר שקיבלתי גלוייה שהודפסה עליידי קצין-חינוך ראשי בהוצאת מטכ"ל, ובו שיר של יורם טהרלב (ראה גלופה), כתבתי בתגובה שיר, ואלה מילותיו:

והדם חוזר לשקיעות, השלוליות כוסו בימי גשם, דממת תולעים רוחשת על האדמה, ורגלי עוקפות...

והפחד חוזר לקירות, הזעקות נכלאו בבית-העלמין, אני שותק לחיים ספקות ומחייך את מותי.

או שימצה של אימה בקצה שרוולי נאחות וממתיקה באוזני: "היי, הבט, זה צילו של הזמן שהטביע עקבות אחריון פסיעתך תימלט.

פאניק נשאר השת. תשלח החולות אנאכי הוא גם כן חונח החולות ואנא צניק להיות נביא אי ששכשיו אותם הביא עם כל פנאשג הקרבי עם הוא יאק לו אהביא החולות שיו של יורם טהרלב - העינת חולות

והפלדה אל הפלסטיק חוזרת, יש מיספר לבן על כל גדם, ואני את עגלת נשמתי המשותקת דוחף מסיבוב לסיבוב.

ובני חוזר לבית-ספר, גם חלק ממריו חוזר, הם יודעים שמילחמה לא ילמדו עוד רק אותם שאינם.

או ענק האימה על כתפי התיישב, "לשווא תקוף מבטך, אלה הזורים עפר בעיניך - עוד יזרו עפר על ראשך."

שימושון עזרם, ירושלים

ממשלה הנושאת באחריות למחדלים החמורים שליוו את המילחמה האחרונה, ואשר איננה מסוגלת להביא את השלום, בשל העדפת השטחים.

אותם צעירים שהשתתפו במילחמה אינם מעוניינים בהמשך כהונתה של ממשלה זו. לכן הדרישה לדחות את הבחירות, ולתת בכך מנדט לממשלה להמשיך ולפעול, מנוגד לרצון רבים.

יש לקיים את הבחירות במועד, בלא להתחשב בציוצים המושמעים עליידי עסי קנים פושטינגל, המבקשים את שובתם הם, ולא את טובת החיילים.

יעקב זימברג, תל-אביב

בלי מורא

בלי משוא פנים

לאחר תקופה ארוכה נפל בידי עיתונים כם, וקראתי בהנאה את הדברים הכתובים לפי מיטב הסיגנון של "כל האמת, בלי מורא, בלי משוא פנים".

אם עדיין תוקפת הבטחונם, כי ישלחו גליונות ישנים - הריני מצרף את בקשת תי.

נהניתי ממראה הדפים הלבנים והחלקים באמצע העיתון, מה שמראה כי יד הצינור נטויה ולא תשוב אחר. אין דבר, הכוונה ברורה לקוראים הוותיקים.

שמעון לייטר, אישם

הרמטכ"ל

שרון

כמו כל אורחי המדינה עקבתי בהתי עניינות אחר הפירסומים הקשורים באלוף אריאל שרון. כמו כן נודמן לי לראות ולשמע אותו אישית. התרשמתי מהשפתו הגדולה והחיובית על החיילים, ומה גם שכירינו הצבאי אינו מוטל בספק.

מבלי להתיחס לדיעותיו הפוליטיות, טוב היתה עושה ממשלת ישראל, אילו היתה מתעלה מעל עצמה ושוכחת את כל החשבונות האישיים והמפלגתיים, ומי מנה את אלוף אריאל שרון לרמטכ"ל הבא (המשך בעמוד 8)

בשם אלוהים, לכו כבר!

בעיות-פנים כלשהן, צצה כבמטה-קסמים, תוך ימים ספורים, איזו שהיא פרשה בעלת גוון מיליטריסטי ו/או מדיני-ביטחוני מובהק, ומייד הוסחה הדיעה מבעיית-פנים חסרת-משמעות, והזרקור הופנה לעבר "האיום על חיינו".

אילו היה לי זמן וכסף למיזון מחקר מסוג זה, הייתי עוברת על עיתוני המדינה ב-10 השנים האחרונות, ומלקטת מאות דוגמאות מסוג זה. הייתי רוצה לעבד את כל הנתונים הללו ולהכניסם למחשב קרימזג, אשר שיקול-דעתו אינו נתון להצאים רגשיים, ואשר אין בו כל נאמנות מיפלגתית, ולראות את התוצאות אשר תתקבלנה. אני חוששת כי הן עלולות להיות בעלת משמעות מחרידה...

אני מאשימה את ממשלת-ישראל בתלישות מוחלטת ממציאותנו, אחרת לא אוכל להבין מדוע לא נפתרה בשנות כהונת ממשלה זו אף אחת מבעיות-הפנים של ממשלה זו.

המחשבה כי אנשים אלה, אשר המילה "עתידי" נמחקה זה מכבר מאוצר מילותיהם, הם האנשים אשר יקבעו שוב את עתידנו - מעוררת בי פלצות.

לנו העתיד לחיותו. לנו, לילדים שכבר יש לי, לילדים אשר יוולדו לדורית וליפה. הן חוששות לגורל ילדים שטרם נולדו, ואני לגורל ילדי שכבר ישנם.

אני חוששת להם בכל פעם שהם חוזרים מבית-הספר, הגן והפעוטון, ובפניהם בשורה "טוב למות בעד ארצנו".

האם זה המוטו של ילדי ישראל לאחר 25 שנות עצמאות?

אני מאמינה אמונה שלמה באפשרות השלום שבין עם לעם, באפשרות של דו-קיום בצוותא, תוך כבוד הדדי. לא הייתי יכולה או רוצה לחיות ולגדל ילדים בארץ זו, לולא הייתי מאמינה בכך.

אינני תבוסנית. תבוסנים הם אלה אשר סיסמתם עד היום היא "טוב למות".

העתיד שלנו הוא, שלנו ושל ילדינו. תנו לנו לעצבו ל, טוב לחיות".

אנו נוכל לעשות זאת, אם תרדו משם כבר, למען השם!

אמנם, צורך זה אכן קיים, וייתכן שניתן יהיה להעניק זכות בחירה לכל הציירים הללו, אם תרצה בכך הממשלה.

זמירה גוטסמן, חיפה